AKBABA

İspanyadan gönüllüler çekiliyor!
Gönüllü — Hoşca kal İspanyol kardeş!..
Cemal Nadir

Radyo ve radyom kadar

RADYOLİN

de insanlığa hizmet etmektedir : Çünkü

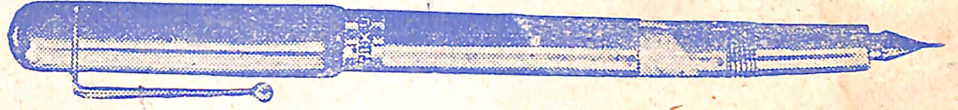

RADYOLİN

dişleri, dişler mideyi, mide vücudu kuvvetlendirir. Sıhhatli ve kuvvetli insanlar da medeniyete hizmet eder.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra dişlerinizi muntazaman fırçalayınız.

KURTULUŞ

Doktorlar, Bankacılar, Kâtibler, Mektebliler velhasıl bütün mürekkepli kalemle yazı yazanlar, mürekkebin ceplerine akmasından, kurumasından, ve ucun bozulmasından kurtaran yegâne

TIKU DOLMA KALEMİ

Avrupada dahi tasdik olunduğu gibi Almanyanın bu icadı mürekkepli kalemle yazı yazmak mecburiyetinde olan halkı hakikaten bu eziyetten kurtarmıştır. TIKU ucu aşınmaz, bol mürekkep alır, kuvvetli basılırsa 3 - 4 kopya çıkarılabilir. Açık bırakıldığı halde her ne şekilde olursa olsun mürekkep akmaz ve kurumaz. TIKU en sağlam ve en kullanışlı mürekkepli kalemdir.

Siyahtan maada yeşil, mavi ve kırmızı renkleri de ayni fiatta satılmaktadır. Her yerde arayınız. Taklidlerinden sakınınız, üzerinde **«Tiku»** markasına dikkat ediniz.

Fiatı 3 liradır.

Deposu: Havuzlu han. No: 1. İstanbul

Taşraya posta ile gönderilir.

NEZLE, GRİP
BAŞ, DİŞ
ROMATİZMA
ve bütün ağrıları, kadınların ay sancılarını derhal geçiren

SEFALİNİ

her yerde ısrarla arayınız

SEFALİN

1 - 12 lik ambalâjlar içerisindedir. Taklitlerinden sakınınız

REKTA

BASUR MEMELERİ VE HER TÜRLÜ İLTİHABLAR

NERVİN

UYKUSUZLUK SİNİR AĞRILARI BAYGINLIK

Perşembe
20 B. Teşrin
1938
No. 250

AKBABA

Müessisleri: Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon: 22129
Sayısı: 10 Kr.

Meselesiz Mesele

Eğer Şehir Meclisi azası olsaydım, belediye reisinden ne isterdim, bilir misiniz?

Bir asma köprü yapılmasını mı? Hayır!. Bütün yolların asfalt olmasını mı? Hayır! Otomobillerin tekrar glakson çalmasını mı? Hayır!. Köprünün eski rengine boyanmasını mı? Hayır! Taşdelen suyunun Üsküdara getirilmesini mi? Hayır! Eminönü meydanının açtırılmasını mı? Hayır? Çöplerin yaktırılmasını mı? Hayır!. Çukurların doldurulmasını mı? Çürük meyvaların attırılmasını mı? Hayır, hayır, hayır!... Bütün bunlar tâli işler!..

Eğer Şehir Meclisi azası olsaydım, sadece şunu isterdim:

Meselesiz mesele!

Belediye yine halka temiz süt içirmeye çalışsın. Fakat bir süt meselesi olmasın! Adalara su getirmeye uğraşsın, fakat bir su getirmek meselesi olmasın! Hileli yağ sattırmamaya çabalasın, fakat bir mahlût yağ meselesi olmasın!

Senelerdenberi tecrübe ede ede anladık ki: Bir iş mesele haline geldi mi ebedîdir. Artık onu hiç bir kuvvet, hiç bir gayret ve hiç bir belediye reisi halledemez.

Bir çuval undan kaç ekmek çıkar? Mesele haline geldikten sonra tabiatin sırları arasına karıştı. Hangi binalar âsarı atikadandır? Mesele haline girdikten sonra bir muamma oldu.

Az kalsın, Beyazıt meydanındaki kavis, Galata kulesindeki yangın düdüğü, Unkapanı köprüsü de birer mesele oluyordu, yani mütebbeden halledilemiyecekti. Yıldan yıla, içtimadan içtimaa, belediye reisinden belediye reisine miras kalacaktı. Onun için istediğim şudur: İstanbul belediyesini meselesiz çalıştırmak! Kısacası:

Meselesiz mesele!

Orhan Seyfi Orhon

— Bizim komşu bahçesine havuz yaptırıyor..
— Belediye reisi mi oldu acaba?..

ERKEK KADIN OLURSA!

OPERET 3 PERDE

Yazan: **FİSKE**

Hazım — (Ayağa kalkarak) benimkinin yanında ise lâfı olmaz!

Feriha Tevfik — Görüyorsunuz ya..

(Hazımla Vasfi Rıza Reşidin koluna girerler.)

HAZIM

Aşka düşmüş pervaneyim;
Güzellikte bir taneyim!

VASFİ RIZA

Hasretinle divaneyim,
Başkasına bigâneyim!

REŞİT

İşten, güçten âvareyim;
Elinizde biçareyim!

HAZIM

Âşık oldum sana âşık
Güzellikte bir taneyim!

VASFİ RIZA

Benim asıl sana lâyık,
Başkasına bigâneyim!

REŞİT

Bırakınız beni artık,
Elinizde biçareyim!

(Bayan Karabet Atmaciyanla Bayan Necdet Gülten erkek kıyafetine girmiş içeri girerler.)

Talât — Gelin bakalım, karılarınız sizi bekliyor!

Hazım — (Bediaya) Zo, sen benim karım değil idin, şimdi kocam oldun?

Bedia — Hastalığını bana geçirdin ise utanmoorsun da bir de soroorsun? Ben sana demez idim: içme, hastalanacaksın?

Hazım — He, der idin!

Bedia — Karşımızdaki Madam Onnike kadehleri havadan toka edersin? İşte sonu böyle olur?

Şevkiye — (Vasfi Rızaya) Demek ki sen de böyle şeyler yapıyordun?

Vasfi Rıza — Yok canım, sade ara sıra hizmetçiyi sıkıştırırdım. Hınzır ne de fıstık gibi şeydi ha...

Şevkiye — (Dövmek istiyerek) Bak, edepsize utanmadan söylüyor da.

Vasfi Rıza — Hey.. Kendine gel... Kadına el kaldırılmaz... Eski camlar bardak oldu. Şimdi sen erkeksin ben kadın!

Şevkiye — Ne olursan ol.. (Dövmeye kalkarak) Ben yapacağımı yaparım!

Vasfi Rıza — (Talâta) Şuna baksana be...

Talât — Yoo, bayım, kadına el kaldırılmaz. Hele gözümüzün önünde buna müsaade edemeyiz.

Vasfi Rıza — Anladın mı şimdi?.

Şevkiye — Anladım, anladım.. Hizmetçi kız ha... Fıstık gibi ha...

Vasfi Rıza — Sana bir şey söyliyeyim mi, eğer yine üstüme yürür de dövmeye kalkarsan mahkemeye gider cayır cayır boşanırım. Sonra da (Reşidi göstererek) buna varırım.

Şevkiye — Eskiden neye sesini çıkarmıyordun?

Vasfi Rıza — Karımdan dayak yedim diyecek değildim ya? (Hazıma) Öyle değil mi kardeş!

Hazım — Öyledir. Karıya hürmet etmek lâzım.. Yoksa koca çok!

Vasfi Rıza — Koca çok. (Reşidi göstererek) İşte bir tanesi arslan gibi karşımda duruyor.

Hazım — Ona tokanma!

Bedia — Haydi artık gidooruz.

Hazım — Bu kılık kıyafet ilen? Allah göstermesin! Üstümde ne ki görorsan hepsi emanettir. Tepeden tırnağa kadar giyindirirsin ondan sonra!

Şevkiye — Haydi biz gidelim!

Vasfi Rıza — Benimki de öyle.. Hem ben öyle takmadan takıştırmadan çıkamam. Ne elimde var, ne kulağımda.

Şevkiye — Şimdi sana bir de yüzük küpe mi alacağız!

Vasfi Rıza — Elbette! Sen şunları evvelâ ver bakayım!

(Vasfi Rıza Şevkiyenin elindeki yüzüğü almak ister.)

Şevkiye — Aaaa... Ne münasebet!

Talât — Tabiî, bundan sonra onları takmak karınızın hakkı!

Vasfi Rıza — Şu gerdanlığı da ver..

Şevkiye — Bırak diyorum!

Talât — Yok, verin, Rica ederim.

Şevkiye — Peki, al!

Hazım — Sen de şu küpeleri ver bakayım!

Talât — Evet, verin!

Hazım — Beğenmoorum. Şunu bozdurayım da bir iğne yaptırayım!

Bedia — Zo, çıldırdın?

Hazım — Ne karışoorsun? Ben takacak değilim!..

Bedia — Ötme çok oloorsun!.

Hazım — E, çok oloorsam nolacak ki?... Senden korkarım sanoorsun?

Bedia — Benden korkmazsın?

Hazım — Elinden ne ki gelir ise yap!

Bedia — (Şevkiyeye) Gördün.. Seninkini şımarttın ise o da bundan nem kaptı!

Şevkiye — (Vasfi Rızaya) işittin mi ne dedi?

Vasfi Rıza — Ne derse desin. Herkesin sözünden bana ne? Ben öyle koca tahakkümü altına giremem, anladın mı?

Şevkiye — Sus, terbiyesiz!

Vasfi Rıza — Ne? Ne?...

Şevkiye — Terbiyesiz!.

(Şevkiyenin üstüne yürür.)

Hazım — Ben de giremem, anladın?

Bedia — Sen de?

Hazım — Beğenmedin? Evet, ben de!

Bedia — Haydi oradan hend!

Hazım — Bana dedin?

Bedia — Sana!

Hazım — Seni utanmaz herif seni!

(Hazım ile Vasfi Rıza Şevkiye ile Bedianın üstüne yürürler. Onları tartaklamıya, çimdiklemeye başlarlar. Onlar kaçar. İkisi de ayaklarından iskarpinleri çıkarır, kovalamıya başlarlar.)

Bedia — Zo, çıldırdın?

Şevkiye — Herif deli oldu?

Vasfi Rıza — Herif sana derler.

(Talât, Reşit, Feriha Tevfik aralarına girerler, ayırırlar.)

Talât — Yapmayınız, ayıptır.

VASFİ RIZA

Kocalığa kurulma pek!
Ben kadınım sen de erkek!
Cefamıza katlanmalı,
Kadınlara Hürmet gerek!

HAZIM

Arpa ektim, darı oldu;
Ak saçlarım sarı oldu.
Karabetin pervası yok,
O da şimdi karı oldu!

(Arkası var)

Bay Razi'nin HAMAMI!

Yazan: ERCÜMEND EKREM

Bay Razi, geceleri yatağına girdikten sonra, hayatının sefaletini hiç olmazsa muvakkaten unutmak için, bir iki saat tatlı hulyalara dalmayı âdet edinmişti. Evinin karşısındaki boş arsa, tahayyülâtına ekseriya esas teşkil eder; bu arsaya bazan dükkânlar, bazan bahçeler, bazan köşkler yaptırır, dururdu.

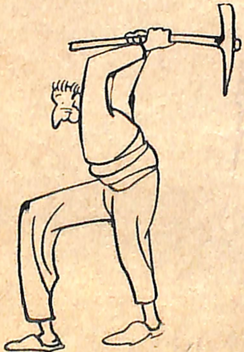

Bu gece dimağı yine dolu idi: «Ah iki bin liram olsaydı!» diye düşünmeğe başladı. Karşıki arsaya muhteşem bir hamam yaptıracaktı. Hamamın pembeyaz mermerleri, geniş kurnaları, tas ve nalın seslerinin akislerile çınlıyan kubbesi birer birer gözünün önünden geçti.

— Şimdiye kadar bunu neye düşünememiştim?

Diye söylendi.

Saatlar geçiyor; bu gece Razi'nin hayali mütemadiyen inkişaf ediyordu. Ev-

velâ temeller kazıldı. Arabalar, merkepler harıl harıl taş, toprak, kum, kireç, mermer taşıdılar. Amele kan ter içinde kaldı ve hamam cazip şeklile arzı endam etti. Zavallı adamcağız:

— Bu hamamda evvelâ ben yıkanmalıyım, dedi, soyundu, döküündü. Göbek taşına boylu boyuna uzandı; fakat hamam her nedense soğuktu.

— Yahu, hamam niçin ısınmamış, diye sordu.

— Efendim, sabahtanberi odun atıyoruz.

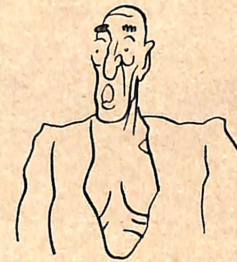
Cevabını verdiler. Tuhaf şey!... Razi, uzun uzun araştırdı ve sebebini anladı. Hamamın tepe camları takılmamıştı. Buraya allı, yeşilli, morlu camlar taktırmak lâzımdı, fakat iki bin lira kâmilen sarfedilmiş, elde para kalmamıştı.

— Birisinden ödünç alırım!.

Dedi. Fakat kimden? Düşündü, düşündü. Mahalle imamından başka münasip bir kimse bulamadı.

Bay Razi hemen yataktan fırladı. Mahalle imamının bitişik evine koştu. Kapıyı hızlı hızlı çaldı. İmam komşusunu böyle gece yarısı donla, gömlekle karşısında görünce şaşırdı, kaldı.

— Hayrola yahu!...

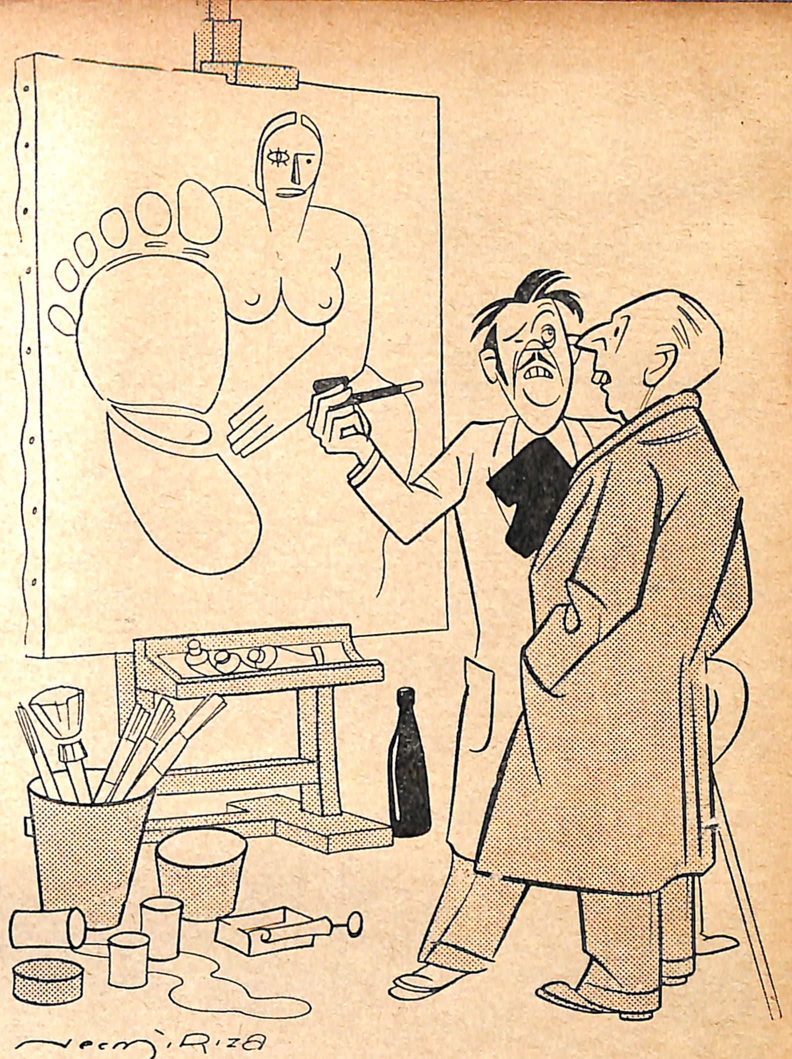
Razi, hamam hikâyesini baştan aşağı anlattıktan sonra:

— Tepe camlarına para yetişmedi.. Bana yirmi, otuz lira ödünç verirsin değil mi? dedi.

İmam, baktı ki zavallı aklını oynatmak üzere. Kocaman avuçlarile komşusunun yanaklarını temizce tokatladı ve:

— Be adam! diye haykırdı, böyle gece yarısı çırçıplak sokağa fırlıyacağına hesabını geniş tutsaydın da iki bin lira yerine iki bin beş yüz koysaydın, günaha mı girerdin?

Ercümend Ekrem

— Tablonuzu seyrettikten sonra sizi görmeğe geldim.. Bence bir insan müşterinin ayağına gelmesini beklememeli, kendi onun ayağına gitmeli...

— Fırça, boya tüccarı mısınız?..

— Hayır... Akıl doktoruyum!..

KUMARHANEDE

Bir kumarhanede «rulet» oynanıyordu. Bir çok para kaybeden bir genç, oyunu idare eden zatın yanına yaklaşarak sordu:

— İşte son liram... Bunu hangi numaraya koymaklığımı tavsiye edersiniz?

— (Merhametli bir tavırla yüzüne bakarak) Cebinize koymanızı tavsiye ederim!

Yenicami önünde son vaziyet:

— Bugün var, yarın yok... Bugün var, yarın yok...
— Neden yarın yok be?.. Tayyare piyangosu kalkıyor mu?..
— Hayır.. Dükkân kalkıyor!..

BENZETMİŞ!..

Nazan, kendi rivayetine göre otuz beşinde, samimî dostlarının dedikodularına nazaran elli beşindedir. Fakat biraz dikkatlice bakanlar onun ne o kadar genç, ne de o kadar ihtiyar olmadığını anlarlar. Dudaklarının mebzul karmeni, gözlerinin itinalı sürmesi, kırk sekiz senenin buruşturduğu bu simayı, ilk gören acemi gözleri kandırabilecek kadar tazeleştiriyor.

Nazan, gençliğinde ihtiyar meraklısı imiş. İhtiyarlığında bu merak değişmiş. Şimdi genç de değil, âdeta çocuk meraklısıdır. Evinden on sekiz, on dokuz yaşlarında mektepliler hiç eksik olmaz. Filhakika, onun serveti hakkındaki rivayetler her kalbi teshir edecek kadar caziptir.

Dün akşam, yine karşısında dudaklarının üstü henüz gölgelenmeye başlıyan bir genç, daha doğrusu bir çocuk vardı. Bir aralık ilk kadehlerden gözleri mahmurlaşan minmini delikanlı, Nazanın uzun buselerinden ayılmış gibi dikkatli dikkatli baktı. Kadın sordu:

— Ferit.. Neye öyle tatlı tatlı yüzüme daldın?..

— Sizi, vaktile çok, pek çok sevdiğim birisine benzettim de!.

— Ya.. Bir komşu kızına filân mı?.

— Hayır.. Büyük anneme!.

Dalga

Zelzelenin esbabı

1287 senesinde Mardinde ağızdan ağıza bir haber dolaşmağa başlamış, bu haber herkesin parmağını ağzında bırakmış, bu habere şaşmayan hemen hemen hiç kimse kalmamıştı, filvaki memlekette bir top gibi patlıyan havadis, insanı şaşırtmıyacak gibi değildi. Eşraftan Hacı Süleyman ağaya emirülümeralık pâyesi tevcih edilmişti.

Ümmi, cahil bir adamın ağalıktan paşalığa bir adımda yükselmesi Mardinde hayli dedikodu, ağızdan ağıza fısıltı, alçak perdeden küfürler tevlid etmiş, beş on gün halkın ağzında pelesenk olmuştu. Nihayet bu paşalık, unutulmuş, yalnız ağanın paşa olduğu gün vukua gelen zelzeleye dair elân münakaşa ve mübahase devam ediyordu.

Bir akşam eşrafı belde bir araya gelmişler, zelzelelerin esbabı vukuu hakkında fikir beyan ediyorlardı. Hazırundan bir zat meşhur öküz kaziyesini ileri sürerek, dünyanın bir öküzün boynuzunda durduğunu, öküz başını salladıkça dünyanın bittabi sarsıldığını ve bu sarsıntıya insanların zelzele dediklerini iddia etti. Şüphesiz on dokuzuncu asırda bu hırafeyi kabul etmiyenler bulunduğu cihetle münakaşa baş gösterdi. Bir çok kişi zelzeleler hakkında fennin gösterdiği esbabı izah ediyordu. Öküzün boynuzu hırafesine inananları tayip ediyorlar, artık bu gibi batıl itikadları imha etmek lâzım geldiğini ileri sürüyorlardı.

Bütün münakaşa esnasında bir tek söz söylemeden dinliyen Âdem efendi namında zurafadan bir zate hitap edilerek:

— Ey Âdem efendi, zelzelelerin esbabı hakkında sen ne dersin?. Sen de bir şey söyle denildi.

Âdem efendi cevaben dedi ki:

— Bendeniz dünyanın öküzün boynuzlarında durduğuna ve öküz başını salladıkça dünyanın sarsıldığına kaniim.

— Amma yaptın Âdem efendi..

— Böyle efendim, hattâ son zelzele de bunu isbata kâfidir.

— Neden?.

— Öyle ya, mutlaka öküzün kulağına «Süleyman ağa paşa oldu!» diye fısıldanmış, öküz de «Lâhavle!...» diyerek başını sallamıştır.

Cin

E R K E K

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde gümrük kolcularından Ahmet isminde biri, komşularından simsar Sepetaçinin karısı Rebekaya fena halde abayı yakmış ve kadının etrafında aylarca pervane gibi dolaştığı halde bir türlü emeline nail olamamıştı. Bir gün Ahmedin dostlarından palabıyık Hasan isminde biri, kendisine sordu:

— A birader, nedir bu senin halin, gece gündüz yemeyip, içmeyip, uyumayıp mütemadiyen düşünüyorsun?

— Ah, azizim, sorma halimi, başımda müthiş bir sevda var!. Simsar Sepetaçinin karısına tutuldum, fena halde yanıyorum.

Hasan bir müddet düşündükten sonra:

— Sen merak etme, ben senin derdine çare bulacağım. Sen bu çarşamba günü hazır ol, Kâhtaneye gideceğiz!. Fakat o gün sen kadın kıyafetine gireceksin ve yalandan benim haremim olacaksın..

— Ey, sonra?

— Sonrası kolay: O gün, Kâhtaneye gittikten sonra, sen, yalancıktan sancılanacak, kıvranmağa başlıyacaksın ve ben Sepetaçiye diyeceğim ki: «Bizim Bayan hâmile idi, sancısı tuttu, şimdi doğuracak. Eğer zahmet olmazsa sizin Madam kendisine yardım etsin, şu hendeğin içine gitsinler, iş olup bitsin!.» Elbet Sepetaçi buna razı olacak, karısını seninle beraber gönderecek, o zaman artık istediğin gibi ilânı aşk edersin!..

* * *

Hasan ile Ahmet bunu kararlaştırdıktan bir hafta sonra Sepetaci ve karısile beraber çarşamba günü dedikleri veçhile Kâhtaneye gidip bir tenha yere oturdular ve tam muhabbete başlıyacakları esnada kadın kıyafetindeki Ahmedin sancısı tuttu, kıvranmağa başladı.

Hasan yalvardı:

— Aman Sepetaçi, bizim Bayan hâmile idi, sancısı tuttu, eğer müsaade ederseniz sizin madam kendisine yardım etsin!.

Sepetaçi, başüstüne, dedi ve karısına emretti:

— Yit beraber, hanuma yardım et!.

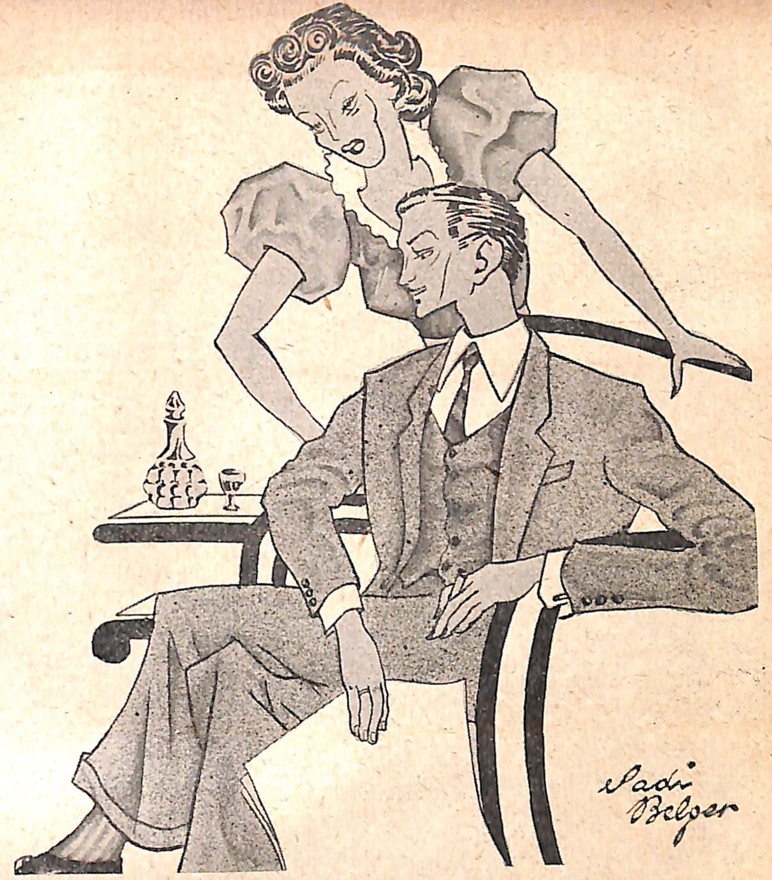
Hemen Rebeka, Ahmedin koluna girdi ve onu: «Merak etme, bir şey diyil, şimdi ulur biter!» diye teselli ederek bir hayli yürüdükıen sonra bir hendeğin içine girdiler. Beride erkekler helecan ve endişe içinde beklerlerken Rebeka birden bağırdı:

— Sepetaçi!. Erkek!.. Erkek!...

Yahudi, bunu doğan çocuğun erkek olduğu manasına anlıyarak karşısındaki Hasana bir temennah çaktı:

— Tebrik ederiz, yözünüz aydin!.. Erkekmiş!...

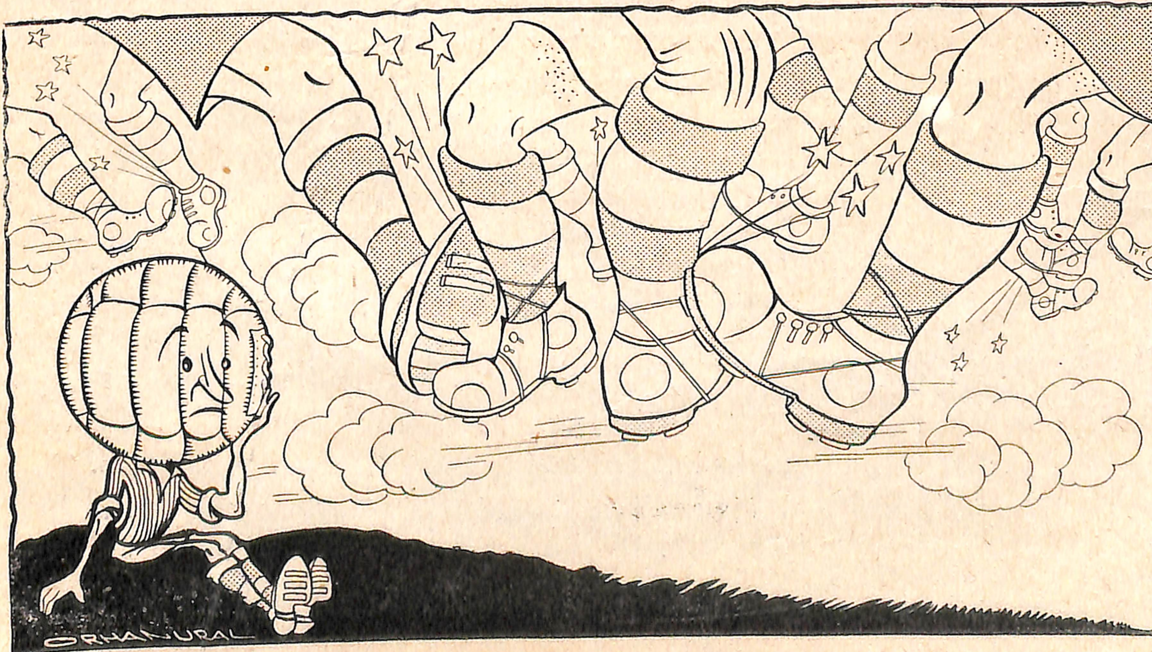
Karga

— Bak, Südetler Almanyaya verildi, harbin önüne geçildi...

— Sen de bana mevsimlik bir şapka al da dahilî isyanı bastır...

Lig maçlarında:

Top — Biribirlerine vurmaktan bana sıra gelmiyor ki!..

FERASETLİ!

İki arkadaş arasında:

— Demek hiç çocuğun olmuyor, ha?..

— Evet!

— Babanın da olmamış mı?

— ? ? !...

Alman — Doymadım!..

Gençlerin Düşüncesi

Genç kız, delikanlı ile el ele, çamların gölgesi altında yürüyorlardı. Kız on yedi yaşında idi, erkek yirmi üç!.. İkisi de aşkın acemisi idi. Korkak korkak göz göze bakışıyorlar, sonra tatlı tatlı ürperiyorlardı.

Âşıklar yolunun bir dönümünde, genç kızın ayağı kaydı ve delikanlının kolları arasına düştü. Bir dakika böyle kaldılar. İkisinin de kalbi hızlı hızlı çarpıyordu... Dudakları birleşti!..

Artık ikisinin de yürüyecek takati kalmamıştı. Tatlı bir baygınlık içinde, çamların altına oturuverdiler...

Genç kız, yüzü bir gonce gibi kızarmış, iskarpininin uçlarına bakarak düşünüyordu.. Böyle dakikalar geçti.. Saatler kadar uzun dakikalar!..

Delikanlı sordu:

— Ne düşünüyorsun Neriman?.

Genç kız omuzlarını silkti:

— Hiç!..

Tekrar sustular.. Şimdi, delikanlı, gözleri enginde, düşünüyordu. Yine dakikalar geçti, yine saatler kadar uzun dakikalar!..

Genç kız sordu:

— Ne düşünüyorsun Rasim!..

Delikanlı derin derin içini çekti:

— Ben de hiç!..

Genç kızın yüzü kıpkırmızı oldu ve delikanlıyla göz göze gelmekten korkarak:

— Utanmaz!... dedi.

Çimdik

Osman Kâzım sabahleyin erkenden bir kâbus ile uyanır. Çok soğuk bir kânunusani günü. Evde kömür, odun ve yiyecek namına bir şey yoktur. Tekaüt maaşları da henüz ilân edilmemiş. Başındaki altı canla o günü nasıl geçireceğini sözde düşünmemek için yorganı tekrar başına çekerse de çocukları pek şık ve genç bir misafirin geldiğini haber verirler.

— Miralay Osman Kâzım zatıâliniz misiniz efendim?

— Evet efendim, şimdi mütekait..

— Sabahleyin rahatsız ettim..

— Estağfurullah..

— Fakat arkadaşımın bana emanet ettiği vazife pek mühimdi.

— Ne gibi efendim?

— Bendeniz Almanyadan geliyorum.. Beni size Cevat gönderdi..

— Hangi Cevat tanıyamadım!.

— Cevat Ali.. Danzigte, Frayzer fabrikasında..

— Cevat Ali.. Cevat Ali..

— Efendim on sene kadar evvel yetim olduğu için acımış, evinize almışsınız, bakmışsınız.. Sonra Almanyaya gitmesi için delâlet etmişsiniz..

— Ha!.. Evet, hatırlıyorum..

— Hattâ efendim size veda ederken yaptığınız iyiliği ömründe unutmıyacağını söylemiş de siz: «Zamane gençleri vefasız oluyor ama bakalım!» demişsiniz..

— Tamam, hatırladım.. Öyle ya Cevat.. Merhum cerrah Alinin oğlu... On senelik mesele ama zamanlar acaip.. Adeta bunadık.

— Hattâ efendim ayrıldığı gün siz ona yol harçlığı olarak on beş altın vermişsiniz de ölünceye kadar sizin için çalışsa yine iyiliğinizi ödiyemiyeceğini söylemiş..

— (İçinden) Hayırdır işallah.. Bu geceki rüyalar tevekkeli değilmiş..

— İşte beni size Cevat bilhassa gönderdi..

— Bakın hele ben de ne vefasız çocukmuş, on senedir bir mektup bile yazmadı, bizi unuttu, gitti, diye meğer ona iftira etmişim..

— Unutması kabil mi efendim? Bu kadar insaniyeti elbette bir gün hatırlıyacaktı.. Size ne kadar borçlu olduğunu her gün söylerdi..

— (Sevinçten coşarak) Hey yarabbi! ne büyüksün! demek dünyada yapılan iyilikler boşa gitmiyor..

— Efendim... Cevat fabrikada çalışarak kendisine yaptığınız iyiliği yüz mislile ödemeğe...

— (İçinden) demek ki insana hızır böyle yetişiyor..

— Hattâ efendim bin mislile ödemeğe azmetmiştir..

— (Gözleri yaşlanarak) İlâhi Cevat.. Meğerse ne cevhermiş!.

— Evet efendim hakikaten emsalsız bir gençtir.. Fakat şimdi Almanyada sefalet içinde, muavenetinize muhtaç bir halde bulunuyor.

Yolcu

Keşke eksik verseydi

Gümrük simsarlarından Avramaçi, işlerini daha çabuk gördürmek ve bazı Türk tüccarlara yaranmak için Halil İbrahim isminde bir genci yanına çırak almıştı. Halil İbrahim, gayet sadık, ve temiz kalbli, gayyur bir çocuktu, fakat zavallı fazlaca saf ve dalgınca idi. Avramaçi bu genci üç ay kadar yanında istihdam etti ve ondan fevkalâde memnun kaldı. Hele gayet az bir ücretle çalışıp ne verirse ona kanaat etmesi çok hoşuna gidiyordu. Bir gün Avramaçi, Galata rıhtımında ayak üstü kendi gibi simsarlardan Niğdeli Haralambo ile Türk tüccarlarından birine kamanço edilecek kârlı bir mal hakkında müdavelei efkâr ederken Halil İbrahim gelip ustasına yetmiş beş lira para verdi ve:

— Ben malları çıkarmak için gemiye gidiyorum!

Deyip yürüdü. Yahudi, bir iki saniye zihnen bir hesap yaptıktan sonra çırağına seslendi:

— İbrayim, yel buraya!

Çocuk geldi:

— Bir emriniz mi var?

— Parayı bana yanliş verdin!

— Eksik mi vermişim?.

— Eksik olsa bir şey deyil. Fakat on iki lira fazla verdin!.

İbrahim, cebinden bir defter çıkarıp hesaba baktıktan sonra:

— Ha! evet, dedi, kendime ait paradan size on iki lira fazla para vermişim...

* * *

Ertesi gün Avramaçi, Haralambo ile beraber yazıhanesinde otururken İbrahimi yanına çağırıp: «Ben dedi artık bu komisyonculuk işinden vaz yeçiyorum, başka bir iş için İzmire yideceğim, sen de başının çaresine bak!»

İbrahim hesabını görüp Yahudi ile helâllaşarak mahzun, mahzun çıktıktan sonra Haralambo sordu:

— Fena adam değuldu, ne demeye yol verdin?

— Dün yormedin mi, bana on iki lira fazla para verdi!

— Ne çıhar ondan? Hırhızlık edip eksük vermedi ya!.

— Ne soyliyorsun be? Keşke eksik verse idi, daha makbule yeçerdi, yarin bana verdiği yibi başkasına da fazla verirse o zaman tamamdır keyfimiz!...

Karga

— Gözlerimi kapadım mı, Klark Gabl'den farkın yok...
— Senin de Danyel Daryö'den...

O gün Bayan Cemilenin salonunda, kadın, erkek, bir çok misafir vardı. Bir yandan çay içiliyor, bir yandan sohbet ediliyordu. Genç musikişinas Ragip, büyük bir hararetle izdivaç hakkındaki fikirlerini anlatıyordu:

— Bence, yalnız iki kalbin birbirine lâyık olması izdivaç için kifayet etmez. Bilhassa, yaş meselesi her şeyden ehemmiyetlidir!.. Genç bir sanatkâra, telleri paslanmış eski bir saz veriniz: Çılgın bir aşk hummasile titriyen o taze parmakların yaratacağı en sihirli nağmeler bile boğuk birer feryattan ibaret kalır.. İşte hayat ta böyle değil mi?.. Yirmi yaşında bir kızı, ellilik bir ihtiyarın kolları arasına atınız, duyacağınız buse sesleri bile hıçkırıktan farklı olmaz!..

Genç musikişinasın, tatlı bir ahenk ile perde perde yükselip alçalan sesi, bir dakika sustu ve derin gözleri bütün çehrelerde dolaştıktan sonra, Perizad'ın, bu narin ve sevimli tazenin elâ gözlerinde dinlendi:

— Nasıl, fikrime iştirak etmiyor musunuz bayanlar?.

Bütün kadınlar, bilhassa Perizad, onu tasdik etti:

— Pek doğru.. Devam ediniz kuzum!..

Fakat bu esnada, zengin bir tüccar olan Bay Nail'in ihtiyar yüzü hiddetle buruştu. Derunî bir mücadele geçiriyormuş gibi renkten renge giriyordu. Bir lâhza durdu, sonra, ayağa kalkarak seslendi:

— Perizad.. Haydi yavrum, artık gidelim!..

İçinde fırtınalar gizliyen bu ses, salonun sakin havasını darmadağın etmişti. Herkes mühim bir hâdise olmuş gibi sustu. Bay Nailin ihtiyar çehresi sapsarı, Perizadın körpe siması kıpkırmızı kesilmişti. Genç musikişinas, gözleri, genç kadının gözlerinde eriyerek, dalgın dalgın ihtiyar tüccara yaklaştı ve karşısında eğilerek:

— Af buyurunuz, dedi. Bayanla bendenizi tanıştırmadılar, kerimeniz midir?..

Bay Nail, kırçıl kaşlarını çatarak kaba bir cevap vermeğe hazırlanırken, Perizad atıldı:

— Hayır efendim, zevcesiyim!..

Çimdik

DEDİ-KODU

Düğün Gecesi

Nuriye kızını nihayet Vedada vermeğe razı olmuştu. Zeki ve zengin olan Vedat, üç senedenberi Melâhati seviyor, onunla evlenmek için her şeyi göze alıyordu. Yalnız bir şeye razı olmuyordu: O da son derece cadaloz, kıskanç, müstebit bir kadın olan kayın validesile beraber oturmak!... Zaten üç senedenberi bu izdivacın olmamasına yegâne sebep bu idi. Çünkü Nuriye, kızından ayrılamıyor, damadını iç güveysi almak istiyordu.

* * *

Fakat işte nihayet, Melâhatini yalnız ayrı bir evde oturmak, yanına da eskidenberi konakta büyüttüğü iki hizmetçiyi almak şartile Vedatla evlendirmeğe muvafakat etmiş ve damadı ile kızının kat'î ısrarları üzerine düğünün de geçen hafta icrasına razı olmuştu!.

* * *

Bayan Nuriye, düğün gününe kadar damadına bir çok nasihatlerde bulundu. Artık zifaf gecesi nahif kızının ıztırap çekmemesini temin etmiş görünüyordu. Ancak düğün patırdısı arasında Vedat fazla miktarda şampanya kaçırmıştı. Sivri burnunun ucuna varıncaya kadar bütün yüzü, gözleri kıp kırmızı kesilmişti. Nuriye, damadının bu ateşin canlılığından endişe etmeğe başladı ve tekdir işitmek pahasına bile olsa, damadına tekrar rica etmeği göze aldı:

— Kuzum Vedat, tam yirmi sene evvel rahmetli kocamla ayni düğün gecesini geçirmiştik. Hâlâ şimdiki gibi hatırlıyorum, bana birinci gece yaptığı hoyrat bir muamele, tam sekiz gün yatakta kalmama sebep olmuştu. Şimdi zaman değişti. Herkes daha nazik, daha kibar oldu. Senin de Melâhate karşı yumuşak, ince bir muamele göstereceğine şüphem yok, fakat...

Vedat istifini bozmadan gülümsiyerek sözünü kesti:

— Merak etmeyiniz, korktuğunuz olmaz, anneciğim!.

— Teşekkür ederim, fakat seni biraz fazla dumanlı görüyorum. Onun için bu gece zavallı Melâhatciğimin başına gelecekleri düşünerek âdeta meraklanıyorum!..

— Merak etmeyiniz, korktuğunuz olmaz, anneciğim!...

— İtimadım yok, hele böyle âdeta istihza eder gibi güldüğünü gördükçe sana böyle lâkırdı söylemenin bile faydası olmadığını hissediyorum!.

— Çok doğru, anneciğim!..

— A... Niçin?!...

— Korktuğunuz şey üç ay evvel olduğu için anneciğim!...

Kuş

Patavatsızlık

Bundan otuz sene evvel Paristeki talebenin ahvalini teftiş etmek üzere İstanbuldan bir müfettiş gönderilir. Talebe bir gün toplu bir halde kendilerine mahsus kahvede otururlarken müfettiş de gelir, aralarına oturur, dereden tepeden konuşmağa başlarlar.

Bu esnada Parise bir talebe müfettişi geldiğini haber alan talebeden biri kahveye girer ve sellemehüsselâm bağırır:

— Çocuklar, duydunuz mu? Hışırın birini müfettiş diye buraya göndermişler, sözde burada bizim ahvalimizi teftiş edip İstanbula bildirecekmiş..

Arkadaşları kaş göz işareti yaparak, müfettişin orada olduğunu bildirmek isterlerse de, o farkında olmaz ve ağzına geleni sayıp dökmeğe başlar. Nihayet arkadaşlarından biri yanına sokulup der ki:

— Ne yapıyorsun, yahu, kendine gel!.. Gelen müfettiş burada içimizde..

O zaman beriki, kırdığı potu anlar biraz kızarır, fakat bu sefer daha müthiş bir pot kırarak evvelkinin üzerine tüy diker. Sağ tarafında oturan müfettişi, talebeden biri zannederek kulağına eğilir, der ki:

— Vay anasını... Herif burada imiş be!...

Lûgatnamei Zahir Çelebi

Halid Fahri — Halvet — Hamarat — Hamal — Hancı ve yolcu

Hamamcının karısı

Hoca Sadi zamanının belli başlı ulemasından biriydi. Yanından kitabını ayırmaz, her hangi bir mesele için kara kaplının sahifelelerinden bir netice çıkarırdı.

Bir sabah hamama gitti; yıkandı. Çıkarken cebine elini atınca kesesini evde unuttuğunu hatırladı. Hemen hamamcıyı yanına çağırarak:

— Usta, dedi, yanıma parayı almayı unutmuşum. İstersen sana mühim bir meselei şer'iye öğreteyim de şu yirmi kuruşu bana bağışla!.

Hamamcı:

— Bana meselenin lüzumu yok. Ya yirmi kuruşu verirsin, yahut kitabı bırakırsın!

Diye cevap verince kitabından ayrılmağa mecbur oldu. Maamafih kapıdan çıkarken:

— Sen o meseleyi bir gün yine öğrenmek istiyeceksin ama yirmi liranı almadan söylemiyeceğim!

Sözlerini fırlattı.

Aradan bir iki ay geçmişti. Bir gece yarısı hoca Sadinin kapısı çalındı. Hoca kapıyı açmağa gitti. Karşısında mahut hamamcıyı saç baş karışmış, benzi uçmuş bir halde gördü:

— Hayrola, böyle vakitsiz teşrifinize sebep ne?

Diye sordu. Hamamcı pürtelâş cevap verdi:

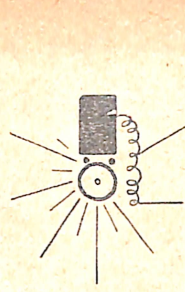
— Aman sorma hocam! Büyük bir felâket başımın üstünde dolaşıyor. Sizden tedbir istemeye geldim...

Hoca, misafirini odaya kabul ettikten sonra derdinin esbabını izah etmesini söyledi, o da anlattı:

— Gayet zengin ve güzel bir karım var. Bu akşam onunla bir iddiaya giriştim. Keşke girişmez olsaydım... Eğer ben ona sabaha kadar lâkırdı söyletirsem bütün emlâkini bana bağışlıyacak, söyletemezsem kendisini boşıyacağım. Böyle bir kavil ettik. Halbuki akşamdanberi söyletmek için yapmadığım şey kalmadı. Bir türlü ağzını açtırıp bir söz alamadım. Yarın sabah ezanı okununcaya kadar söz söyletemezsem bütün emlâk ve emvalini değil, güzel karımı da kaybedeceğim. Onun için ne olursa senden olur, bir çare bul!.

Hoca Sadi manidar bir surette güldü:

— İşte, dedi, ben sana yirmi kuruşa bunun hakkındaki hileyi öğretecektim de razı olmadın. Şimdi yirmi lirayı çıkar bakalım...

— Hay Allah müstahakkını versin. Her kapı çalınışında aldanıp satır başı yapıyorum...

Hamamcı kesesinden yirmi lirayı çıkarınca, Sadi itidâl ile:

— Hiç merak etme; doğru evine git, uyu... Yarım saat geçmeden zevcen seni uykudan uyandıracak ve seninle konuşacaktır, dedi.

Biçare hamamcı hocaya tekrar tekrar teşekkür ederek evden çıktı, doğru yatağına girdi ve uyudu. Aradan epi bir zaman geçti, birdenbire zevcesi tarafından sarsılarak uyandırıldığını gördü. Gözlerini açtı, kadın karşısında, başı örtülü:

— Haydi, işte sabah ezanı okunuyor. Beni boşıyacaktın! diye söyleniyordu.

Hamamcı neye uğradığını şaşırmış, çılgın bir halde, karanlıkta sokağa fırlıyarak camiin yanındaki hoca Sadinin evine koştu. Kapıyı yıkarcasına çaldı. Hoca, kendisini sükûnetle karşılıyarak:

— Nasıl, refikan söz söyledi mi? diye sordu. Hamamcı:

— Evet, ama sabah ezanı okunduktan sonra!

Cevabını verdi. Sadi tebessüm ederek:

— Merak etme, daha ezana bir saat var! O ezanı, karını aldatmak için ben okudum. Binaenaleyh müsterih olarak evine avdet edebilirsin! dedi.

Çekirge

Tefrika No. 16

MAHMUD YESARİ

Uzun zaman yatamadı. İçi içine sığmıyordu; arada bir, yumruklarını sıkıyor, dişlerini gıcırdatarak:

— Benimle alay edersin ha?

Diyor, hiddetten kıvranıyordu.

Eğer, o anda kocası geliverse, bütün kararlarını unutacak, hiçe sayacak, bağıra bağıra ağzına geleni söyliyecekti.

Cin, sabahları çok erken denize giriyor, öğleye doğru dönüyor, ancak akşam üstü tekrar plâja geliyordu, Remide, onun evini hâlâ öğrenememişti. Genç kadın, buna da kızıyordu:

— Evini bilseydim, gider alırdım.

Cinin plâja geleceği vaktin yakınlaştığını tahmin eden Remide, giyindi, evden çıktı. Kalbinde hafif bir çarpıntı vardı. Plâja yaklaşırken bu çarpıntı ziyadeleşti. Kendi kendine güldü:

— Çocuk gibiyim... Heyecanlanacak ne var!

Cin, daha gelmemişti. Remide, denize girmiyeceği için soyunmadı; gazinonun kuytu bir köşesine çekilip oturdu.

Cin, neden sonra gelmişti. Remide, elini sallıyarak bağırdı:

— Helo, Cin!

Delikanlı, her zamanki gibi beyaz pantalon, atlet fanilâ giymişti; boynuna sardığı beyaz benekli kırmızı mendili birden çekerek flâma gibi salladı:

— Helo!

Koşar adımlarla genç kadının yanına geldi, elini uzattı:

— Bugün erkencisiniz!

Remide, delikanlının elini sıkarken güldü:

— Daha çok erkenci idim ama, seni bulmak kabil değildi.

Cin, genç kadının ne demek istediğini anlıyamamıştı:

— Bugün erken mi buluşacaktık?

Remide, kahkaha ile güldü:

— Bazan ne tuhafsın, Cin.

Delikanlı, bön bön bakıyordu:

— Neden?

Genç kadın, güneşte yana yana bakırlaşmış düzgün çizgili yüzün gençliğine ve canlılığına bakıyordu. Delikanlının, parlak siyah gözlerinde alıklık yoktu; fakat bazan öyle umulmadık anlarda öyle saflaşıyordu ki, Remide, şaşmaktan kendini alamıyordu:

— Cin, sahi, sen, neden böylesin?

Cin, onun yanına oturmuştu; daha bönleşen bir bakışla sordu:

— Ne gibi, neden böyleyim?

Bu alık durgunluk, Remidenin sinirine dokunmuştu:

— Cin, bugün çok uyumuşsun galiba. Uykudan alıklaşmışsın. Bugün, erken buluşmak için sözleşmiş miydik?

Cin, gözlerini kırpıyordu:

— Hayır!

— Öyledir de, neye soruyorsun?

— Sen birdenbire tuhaf sordun da... Acaba ben unutmuş muyum, diye öyle soruverdim.

— Çok tuhaf çocuksun, Cin!

Cin, omuzlarını kaldırdı, cevap vermedi.

Remide, ayağa kalktı, onu da kolundan çekti:

— Kalk, daha uyku sersemisin! Biraz deniz havası alırsan açılırsın.

Cin de kalkmıştı. Plâj tarafına dönecekti, Remide, onu kolundan sarstı:

— Sandalla gezeceğiz, Cin!

Delikanlı, birden uyanıvermişti, gözleri parladı, beyaz dişlerini gösteren tatlı bir gülüşle:

— Nihayet, karar verdiniz, demek! dedi.

Genç kadın, gururla başını kaldırmıştı:

— Evet, nihayet karar verebildim! Sandal, iskelede bizi bekliyor.

Yan yana iskeleye doğru yürürlerken, Remide anlatıyordu:

— Bugün, çok canım sıkılıyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Seni bulmağı düşündüm. Evini bilmiyorum ki... Evini bilseydim, gelip alacaktım. Sahi, Cin, neden, evini bana göstermiyorsun?

Delikanlı, yavaş sesle cevap verdi:

— Bizim bağ, uzaktadır.

— Otomobille gelirim.

Cin gülmeğe başladı:

— Bizim yollardan otomobil geçemez ki... Ben, bisiklete lâstik dayandıramıyorum. Bu sabah lâstikler yine patladı. Şimdi yürüyerek geldim.

— Ben de yürürüm.

Cin, bir adım geriliyerek genç kadına baktı, başını salladı:

— Yürüyemezsin. Yolun uzaklığı bir şey değil, bozukluğu insanı yorar.

Remide, zenginliğe, bolluğa, kolaylığa o kadar alışmıştı ki, çok tabiî, basit bir şeyden bahsediyormuş gibi:

— Neye asfalta yakın bir köşke oturmuyorsunuz? dedi.

Cin, gülmedi, başı önünde yürüdü:

— Bağımız çok eskidir. asfalta taşınırsak, bağa kim bakar? Harap olur, gider. O kadar emeğimiz var, yazık değil mi?

Remide, Cini takdirle süzdü:

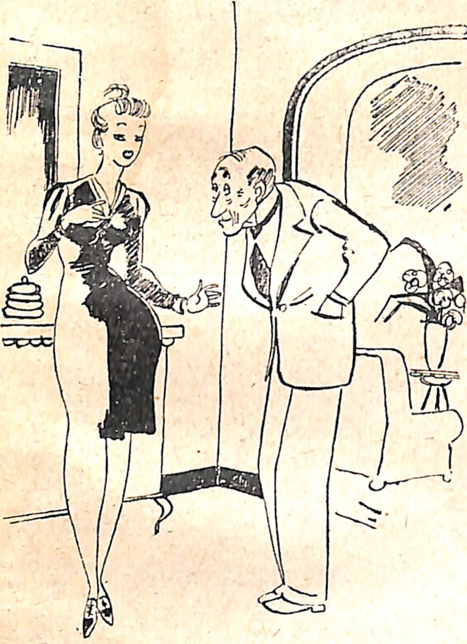
— Cin, sen, tam sporcusun. Deniz kadar toprağı da seviyorsun.

Cin, buna da cevap vermemişti. İskeleye gittikleri zaman, sandalcıyı, beklemekten yorulmuş, uyukluyor buldular.

Cin sıçrıyarak sandala atladı; elini Remideye uzattı:

(Arkası var)

Ecnebî Karikatürleri

Zengin bay — 70 yaşındayım, hemşirenizle evlenmek istiyorum, 60 yaşındayım desem kabul eder mi?..
Kız — 80 derseniz derhal kabul eder.

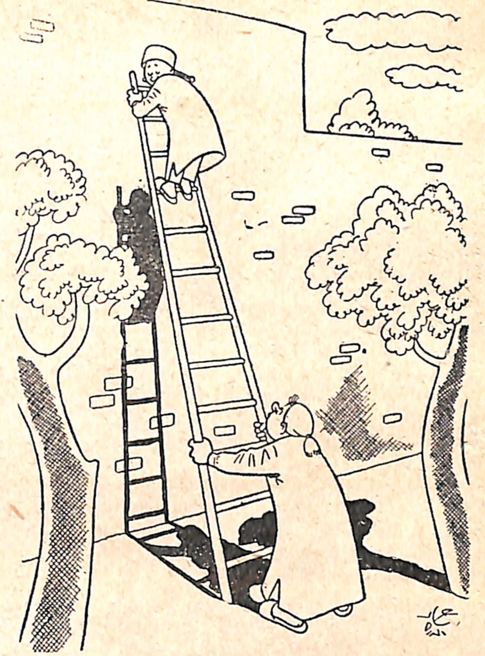
[Fransız karikatürü]

— Mantar topluyorsunuz ama, dikkat etmek lâzım, zehirli olabilir...

— Zararı yok, ben lokanta için topluyorum..

[İtalyan karikatürü]

Tımarhanede:

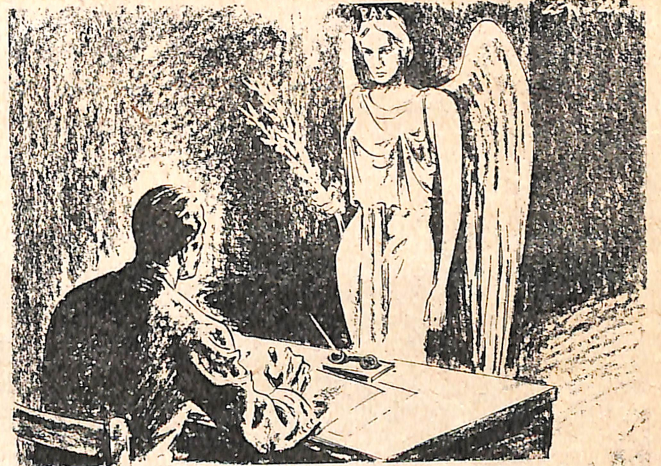
— Merdiveni götürüyorum!..
— Götür ama, çabuk getir, saatlerce burada duracak değilim ya?..

[Fransız karikatürü]

— Öyle sersem sersem bakacağına tavşanı tutmak için yardım etsene!

[Fransız karikatürü]

Pasaport dairesinde:
— Tâbiiyetiniz?..
— İtalyan!..

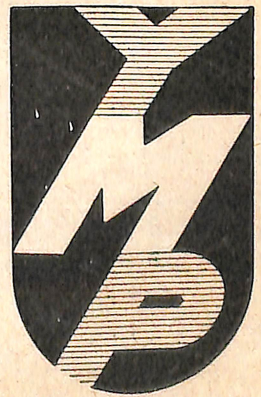
[İtalyan karikatürü]

SAMSUN
Okuyucularımıza

İlk, Ortaokul, Lise kitapları Samsunda Kültür Bakanlığının resmî satıcısı olan HALK kitapanesine gelmiştir. Çocuklarınızın kitap, kırtasiye ihtiyaçlarını en ucuz fiyatla buradan tedarik edebilirsiniz.

SÜMER BANK
Yerli Mallar Pazarı

SAĞLAM
UCUZ
GÜZEL

İstanbul, Bahçekapı - Beyoğlu, İstiklâl caddesi

VİROZA HER TÜRLÜ YANIKLAR KAN ÇİBANLARI MEME İLTİHABI

SİLKO ROMATİZMA LUMBAGO SİYATİK

NEOKALMİNA BAŞ DİŞ AĞRILARI NEVRALJİ

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz

kalmasını isterseniz

PERTEV

DİŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DİŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır

ve diş etlerini kuvvetlendirir

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm
aşkın başlangıcı olur

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek tebessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun için de gayet antiseptik ve güzel kokulu meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kullanınız. Pasteur'ün tetebbüatı esasına tevfikan istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu

diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle başlıca parfümörilerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerde Parfümörilerde satılır.

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra

DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ

Beyoğlu Tünel İstiklâl caddesi

Telefon: 43413

GRİPİN

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

nevralji, kırıklık ve bütün ağrılarınızı derhal keser.

icabında günde 3 kaşe alınabilir.

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya
KENAN Basımevi ve Klişe Fabrikası

CİLDİNİZİ

Genç hayvanların cilt hüceyrelerinden istihsal edilen

BİOCEL ile BESLEYİNİZ

VE HER SABAH DAHA GENÇ GÖRÜNÜNÜZ

Meşhur bir üniversitede dâhi bir doktor profesör tarafından keşif ve istihzar edilen asrın en büyük ve kıymetli güzellik unsurudur.

25 yaşınızdan itibaren cildiniz, kıymetli Biocel'ini kaybetmeğe başlar. Şayet, cilt başka bir unsurla beslenmezse, bu ziya seneden seneye artar ve nihayet yüzünüz buruşmuş ve ihtiyarlamış olur. Cildinizin Biocel'i yüzünüzü taze tutar ve genç gösterir. Genç hayvanlardan istihsal edilen Biocel, tıpkı cildinizin tabiî Biocel'i gibidir. Mümasil cilt unsurları arasında en müessir ve en kıymetli bir cevherdir. Cilt hüceyrelerinizin derinliğine nüfuz ederek buruşuklukların teşekkülüne başladığı yeri hemen beslemeğe başlar. Hattâ annelerin bile yüzünü gençleştirir. Ve genç kızlarla hiç görmedikleri sehhar ve terü taze bir ten temin ederler. Bu Biocel cevheri, şimdi pembe rengindeki Tokalon kreminin terkibinde tam cildinizi beslemek için matlup nisbet dairesinde mevcuttur.

Geceleri yatmazdan evvel kullanınız. Sabahları yağsız beyaz rengindeki Tokalon kremini kullanınız. Bu kremde bilhassa - birkaç gün zarfında biribirinden daha beyaz üç renkte teninizi beyazlatacak olan - «Oksijen beyazı» vardır. Bu iki krem kullanıldığı takdirde memnuniyetbahş semeresini garanti ederiz.

Çektiği ıstırapların mes'ulü kendisidir

NEVROZİN

Kaşelerini tecrübe etmiş olsaydı ona cehennem hayatı yaşatan bu muannid baş ağrısından eser kalmıyacaktı.

NEVROZİN

Bütün ıstırabları dindirir, baş ve diş ağrılarile üşütmekten mütevellid ağrı, sızı ve sancılara karşı bilhassa müessirdir.

NEVROZİN

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz

Ademi iktidara ve Belgevşekliğine karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.
Posta kutusu (1255 Hormobin)
Galata, İstanbul

Yiyeceklerinizi daima taze saklıyan sıhhatınızın kalkanı

Westinghouse

Buz dolabıdır

Türkiye Umum Mümessilliği:

HELIOS Müessesatı. Galata Istanbul (P. K. 1400)